

Lyukóvölgyi szilánk

Juhász Tibor - 2019-10-06 14:00:09

fotó: Törő Vanda

A hideg levegő vág a házak között. Dübörgésszerű a szél hangja. Mintha a távolban mélynyomó szólna. A rontott, széteső taktusokban semmi rendszer. Meg-megáll, aztán újult erővel rohamra indul az orkán. Tépi az ablakokat, az ereszcsontrókat, a támfalakat, a sovány, rozsdafoltos ágakat. Az avert dühösen felkavarja. Belekap a levelekbe, feldobja, az utcára ejti őket, a pocsolókba, a keréknyomokba. Száraz a szám, fázok, ég az arcom. A buszmegállóban emberek. Összehúzzák a testüket, szájukba akasztják a cigarettákat. A most leszállók is csöndesen, magukba szakadva lépkednek. Kezükben szatyrok, táskák, zsákok. Sietnek, lehorgasztják a fejüket. Csak egy fiatal, babakocsit toló nő kapja felém a tekintetét. Az arcomba bámul, aztán továbbhalad. A gyerek ordít, kezén vastag kötés, a kötszeren sárga és piros foltok.

Kutyaugatás, egy lovaskocsi nyikorgása. A ló vézna, kínlódik. Ketten ülnek a bakon, az egyikük kezében vessző, néha a ló farára húz vele. Hallgatag férfiak, kicserzett, borostás arccal. Tekintetük kemény, kihívóan végigmérnek. Egy girhes fekete macska mászik ki a bokorból, leül a buszmegálló szélére. Didereg, remeg. Elindul, átmegy az úttesten, a villanyoszlop mellé telepszik. A kutyát nézi, ami az imént tűnt fel a kanyarban. A lovaskocsi után bámulok, aztán a leszállókat figyelem. Már nem látni őket, senkit sem. Elindulok a Lyukói úton a város felé. Az út jobb széle enyhe emelkedő, a kerítések, befuttatva mára elhalt kúszónövényekkel, az úttesttől másfél-két méterrel beljebb húzódnak. Házakat csak itt-ott látni mögöttük, a viszonylag sűrűn ültetett fák még most, október végén is eltakarják őket. Romok, lakóhelyek. Balra hirtelen megereszkedik a föld, árokszerű mélyedés választja el az udvarokat az út szélétől. Rozoga, elszürkült, hiányos cserépsorok, benyomódott tetők. Megrogyant, üres kutyaólak, összevissza szaladgáló kutyák. Törmelékhalomok, vedrek, rozsdás hordók, szöges fák egymáson. Semmirevaló, törött tárgyak. A föld fekete, nedves. Rengeteg a lábnyom. Kifeszített drótok, kötelek, kint feledett ruhák. Befalazott ablak- és

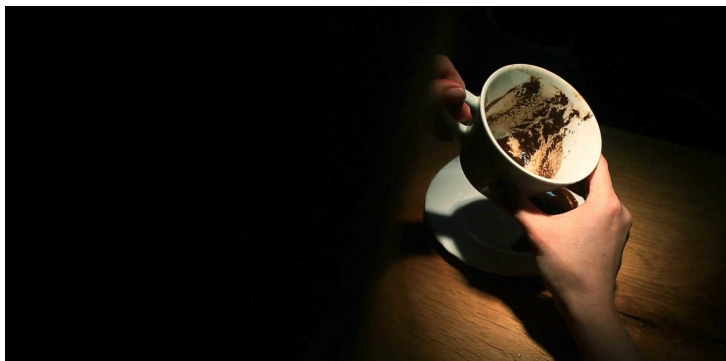
ajtónyílások, az egyik házat mintha le akarták volna zárni, csak félbehagyták a munkát, az ajtó derékmagasságig befalazva.

Egy férfi a következő udvaron. Papucsban, melegítónadrágban, trikóban. Testtartása görbe, arca merev, piros. Lábánál kutya, amikor meglát, morogni kezd. A férfi nem szól rá, cigarettát vesz elő a füle mögül, rágyújt, elfordul. Néhány lépéssel közelebb megy a házhoz, megáll, bambul a telek hátsó része felé. Tovább sétálok, majd visszafordulok. A férfi engem bámul.

Kályhacsövek, szekrények. Feslett huzatú, piszkos kanapék, fotelek a falaknak támasztva. Macskák, kutyák ülnek rajtuk. Az emberek behúzódtak, hideg van, már korán sötétedik. Egy-két ablakon átüt a tévé villogása, máshonnan lámpafény szűrődik ki.

Az árokparton egy férfi ül. Lila széldzsekiben, farmerben, sportcipőben. Tenyerét az arcára szorítja. Megkérdem, jól van-e. Nem válaszol. Mintha egy maszkot akarna letépni magáról, olyanok a mozdulatai. Segíthetek, fáj a feje, mi a baj, ilyeneket kérdezek. Nem felel. Rám néz, az egyik szemsarka váladékos, szája körül kiütések, az orra vérzik. Hívok mentőt, mondom. Ne, ne, szólal meg ijedten, mentőt azt ne, nem kell, semmi baj. Semmi baj, ismétli. Néhány másodperc múlva harmadszor is elmondja. A kiütések a szája sarkában nagyon sűrűek, egyetlen nagy, véres felületté állnak össze. Felállok, továbbmegyek. Hátranézek, tenyerét ismét az arcához emeli, nem figyel fel az érkező buszokra sem. Előveszem a telefonomat, elhatározom, hogy tárcsázok, de akkor feláll, leporolja a nadrágját, és az ellenkező irányba indul. Egyenletesen lépked, nyoma sincs rajta az előbbi zaklatottságnak.

Időközben elérek a Piros-Fehér Sörözőig. Bent meleg van, szól a zene. A Hol van a szó, a Pokolgéptől. Egy öregember ül a pultnál, előtte felespohár, decis pohárban fehérbor. Beljebb rejtvényt fejt valaki. Egy üveg sört kérek, kimegyek rágyújtani. A szénsav és a hideg folyadék jólesően megborzongat, és bár mostanra egészen megszoktam a hideget, mégis remegő kézzel veszem ki a számból a cigarettát. Egy biciklis teker el a kapu előtt, gumipókokkal rögzített kartonok a csomagtartójához erősítve. Megjelenik mellettem az öreg, kihozta magával a borát, cigarettát kér, tüzet. Adok neki mindkettőt. Kurva hideg van, mondja, lassan el kell kezdeni fűteni. Igen, felelem, lassan el, bár már most is jól esik az embernek egy kis meleg. Jól esik, igen, helyesel. Aztán hozzáteszi, hogy nemsokára indulnia kell. Merre lakik, érdeklődöm, ő meg csak annyit mond, itt. Miután végeztünk, visszamegyünk a Piros-Fehérbe. Én a rejtvényfejtővel szembeni asztalhoz ülök, az öreg visszaül előbbi helyére. Lassan iszom a sört. Melegszek, várom, hogy besötétedjen. Akkor majd hazaindulok. Azt mondják, éjjel hangosabbak az utcák. A gyújtogatások és a kutyaviadatok ideje az éjszaka. Az öreg újabb kört kér, nem indul útnak. A pultos a telefonját nyomkodja, továbblépteti a Gép-indulót.

fotó:

Juhász Tibor 1992-ben született Salgótarjánban. Költő, a KULTer.hu szépirodalmi rovatának szerkesztője, a [Kortárs Online](http://KortarsOnline) irodalmi rovatvezetője. Első verseskötete *Ez nem az a környék* (2015), első prózákötete pedig *Salgó blues* (2018) címmel jelent meg.

Juhász Tibor tárcasorozata a Debrecineren itt olvasható: [ZACC](#).